

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

16 декември 1992 година*

„Неизпълнение на задължения – Достъп до кабелни телевизионни мрежи – Условия”

По дело C-211/91

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н Pieter Van Nuffel от нейната правна служба, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на г-н Roberto Hayde от правната служба, Wagner Centre, Kirchberg,

ищец

срещу

Кралство Белгия, за което се явява г-н Jan Devadder, директор в Министерство на външните работи, външната търговия и сътрудничеството с развиващите се страни, действащ като пълномощник, със съдебен адрес в Люксембург в белгийското посолство, 4, Rue des Girondins,

ответник

с предмет иск за установяване, че като поддържа изисквания в законодателството, приложимо за фламандската общност, които противоречат на правото на Общността относно предаването на телевизионни програми по кабелни телевизионни мрежи и условия, приложими за непубличните телевизионни станции, Кралство Белгия не е изпълнило задълженията си съгласно членове 52, 59, 60 и 221 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н O. Due, председател, г-н G.C. Rodríguez Iglesias и г-н J.L. Murray председатели на състав г-н G.F. Mancini, г-н R. Joliet, г-н F.A. Schockweiler, г-н J.C. Moitinho de Almeida, г-н F. Grévisse и D.A.O. Edward, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Tesauero,

секретар: г-н H. von Holstein, заместник-секретар,

предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на страните на заседанието на 10 ноември 1992 г., на което Кралство Белгия беше представявано от J. Stuyck от брюкселска адвокатска колегия,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в заседанието от 24 ноември 1992 г.,

постанови настоящото

---

* Език на производството: нидерландски.

Решение

1. С жалба, подадена в секретариата на Съда на 8 август 1991 г., Комисията на Европейските общности е завела дело съгласно член 169 от Договора за ЕИО за обявяване, че по отношение на законодателството, приложимо във фламандската общност, Кралство Белгия не е изпълнило своите задължения, съгласно членове 52, 59, 60 и 221 от Договора за ЕИО:

- като забранява излъчването на телевизионни програми на радио- и телевизионни оператори по мрежа за телевизионно и радиоразпръскване от други държави-членки, ако програмата не е на езика или на един от езиците та държавата-членка, в която е установена радио-телевизионния оператор,

- като установява разрешителен режим за предаването на телевизионни програми по мрежи на частни оператори от други държави-членки, на които може да поставя условия,

- като запазва 51% от капитала на непубличното телевизионно дружество, което служи на цялата фламандска общност за издатели на ежедневници и седмичници на нидерландски език, чието седалище се намира в нидерландската езикова област или в двуезичната област Брюксел,

- и като определя по дискриминационен начин своите културни продукции, които да представляват задължителна част от програмите на непубличните телевизионни дружества.

2. Белгийското правителство не оспорва последните три жалби.

3. Направено е препращане към протокола от заседанието за пълно отчитане на фактите по делото, разглежданото законодателство, процедурата, законните основания и аргументите на страните, които се упоменават или обсъждат отгук-нататък само, доколкото е необходимо за изготвяне на мотивите на Съда.

Първата жалба: изискване относно езика на програмите

4. Първата жалба се отнася за забраната, наложена на кабелните телевизионни дружества да излъчват по своите мрежи програми от радио- или телевизионно разпръсквателни станции в други държави-членки, в случай че програмите не се излъчват на езика или на един от езиците на държавата-членка, в която е разположена станцията. Тази забрана е установена в членове 3 и 4 от Декрета на Фламандската общност от 28 януари 1987 г. относно излъчването на радио- и телевизионни програми по мрежите на радиостанции и кабелни телевизии и одобрението на непублични телевизионни дружества (*Moniteur belge*, 19 март 1987 г., стр. 4196).

5. Важно е да се отбележи, че въпросното законодателство представлява пречка пред свободата за предоставяне на услуги, тъй като то възпрепятства предавателните станции, установени в други държави-членки, да поддържат програми, които се излъчват на език, различен от този на страната, в която те са установени, препредавани от кабелните мрежи на фламандската общност.

6. Тази пречка е дискриминационна, не само защото тя не се отнася за предавателни станции, установени в Белгия, както белгийското правителство признава, но и защото тя възпрепятства станции, установени в други държави освен Нидерландия, да предлагат програми на нидерландски на зрителите и слушателите във фламандската общност, когато тази възможност естествено съществува за националните предавателни станции.

7. От друга страна, белгийското правителство, се позовава на целите си в областта на културната политика, за да оправдае разглежданото законодателство, а именно - поддържането на плурализъм в печатните медии, което е пряко облагодетелствано от приходите от реклама на националните телевизионни предавателни станции, запазването и развитието на художественото наследство и доброто състояние на националните предавателни станции.

8. Тези аргументи не могат да бъдат приети.

9. Първата и третата цел на културната политика, изтъкнати от белгийското правителство, разкриват, че в действителност целта на оспорваната мярка е да ограничи реалната конкуренция с националните предавателни станции, за да поддържа техните приходи от реклама. По отношение на целта за запазване и развитие на художественото наследство, достатъчно е да се отбележи, както прави Комисията, че оспорваната мярка в действителност е възможно да намали търсенето на телевизионни продукции в Нидерландия.

10. Освен това, изложените от белгийското правителство основания, не съвпадат с никое от основанията за изключение от принципа за свобода за предоставяне на услуги, а именно обществена политика, обществена сигурност и обществено здраве.

11. Както Съдът последователно е поддържал (вж. по-специално Решението по дело 288/89 *Collectieve Antennevoorziening Gouda/Commissariaat voor de Media* от 25 юли 1991 г., *Recueil*, стр. I-4007, точка 11), само на тези изключения може да се прави ефективно позоваване, с цел оправдаване на национални правила, които не се отнасят за услуги, без оглед техния произход.

12. Аргументът, който белгийското правителство се опитва да извлече от Решението по дело 33/74 *Van Binsbergen/Bedrijfsvereniging Metaalnijverheid* от 3 декември 1974 г., *Recueil*, стр. 1299, съгласно което лице, предоставящо услуги, не може да заобикаля правила, приложими за лицата, предоставящи услуги, със седалище в държава-членка, спрямо която е насочена неговата дейност, не може да бъде приет. И докато от една страна е вярно, че съгласно точка 13 от това решение, държавата, в която се предоставя услугата, може да вземе мерки да попречи на оператора на услуги, чиято дейност е изцяло или основно насочена към нейната територия, да се ползва със свободата, осигурена от член 59, с цел да заобикаля професионалните правила, които биха прилагани спрямо него, ако седалището му беше в тази държава, то от друга страна от това не следва, че е допустимо държава-членка да забранява изцяло предоставянето на определени услуги от лица, установени в друга държава-членка, тъй като това би било равносилно на премахване на свободата за предоставяне на услуги.

13. Следователно първата жалба на Комисията трябва да бъде приета.

Другите три жалби

14. Както и самото правителство – ответник признава, при изтичане на ограничението във времето, установено в мотивираното становище, приложимото законодателство във фламандската общност не е в съответствие с членове 59 и 60 от Договора - по отношение на втората жалба, с членове 52 и 221 – по отношение на третата жалба и с член 59 – по отношение на четвъртата жалба.

15. Следователно тези три жалби също трябва да бъдат приети, при което да се счита, че Кралство Белгия не е изпълнило задълженията си в сроковете, определени в искането на Комисията.

По съдебните разноски

16. По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна, се осъжда да заплати съдебните разноски. Тъй като ответникът е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Обявява, че спрямо законодателството, приложимо във фламандската общност, Кралство Белгия не е изпълнило задълженията си по членове 52, 59, 60 и 221 от Договора за ЕИО:

- като забранява предаването на телевизионни програми по мрежите на радио- и телевизионни оператори от други държави-членки, в случай че програмите не са на езика или на един от езиците на държавата-членка, в която е установен съответния оператор,

- като въвежда предварително разрешение, към което могат да се поставят допълнителни условия, за излъчването на телевизионни програми по предавателната мрежа на непублични радио- и телевизионни оператори от други държави-членки,

- като запазва 51 % от капитала на непубличното телевизионно дружество, която служи на цялата фламандска общност, за издатели на нидерландски ежедневници и седмичници, чието седалище се намира в нидерландската езикова област или в двуетничната област Брюксел,

- като определя по дискриминационен начин собствени културни продукции, които представляват задължителна част от програмите на непубличните телевизионни дружества.

2. Осъжда Кралство Белгия да заплати съдебните разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 декември 1992 година.

Подписи